

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205427
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718205427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne A. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXXX/XX, XXX XX M., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 3356 004, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom Bajkalská 13, 821 02 Bratislava, IČO: 36 860 662, o primerané finančné zadost'učinenie s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 21Csp/40/2018-49 zo dňa 06. februára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a III..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 700,- eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
 - II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.
 - III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súd rozhodne o trovách konania uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5, § 4 ods. 2, 10, § 7 ods. 1, 5, § 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 53a ods. 1, § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 215 ods. 1, § 255 ods. 1, čl. 3, 4 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
 3. Vychádzal zo zistenia, že súd prvej inštancie v pôvodnom konaní rozsudkom sp. zn. 7C/136/2011 zaviazal žalovaných v 1., 2. (žalobkyňu) a 3. rade na spoločné a nerozdielne plnenie sumy 15.309,78 Eur s prísl.. Rozsudok nadobudol právoplatnosť z dôvodu, že nebolo voči nemu podané odvolanie. Žalobkyňa podala na súd prvej inštancie návrh na obnovu konania s odôvodnením, že pri rozhodnutí okresného súdu v pôvodnom konaní pri posudzovaní uvedenej právnej veci nebolo zohľadnené spotrebiteľské právo ako aj to, že obnova konania môže privodiť žalobkyni priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd obnovu konania povolil a po obnovení konania rozhodol tak že, v obnovenom pôvodnom konaní žalobu zamietol. V rozhodnutí bolo konštatované, že keďže odstúpením od zmluvy žalovanou stranou došlo k zrušeniu zmluvy od začiatku za takejto situácie zmluva akoby nevznikla a zmluvné strany si mali vrátiť vzájomné plnenia. Z dôvodu, že žalovaní už sumu, ktorú prevzali od žalobcu vrátili, nebolo

možné ich zaviazať na plnenie o vydanie bezdôvodného obohatenia a preto súd žalobu zamietol. Dňa 29.12.2016 žalobkyňa uhradila dlžnú sumu v plnej výške.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žaloba je dôvodná. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa voči žalovanej v pôvodnom konaní sp. zn. 7C/136/2011 spojeným s obnoveným konaním sp. zn. 15C/14/2013 úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, keďže žaloba bola zamietnutá a žalobkyňa plnila žalovanej, len čo do poskytnutého úveru bez príslušenstva. Túto skutočnosť na pojednávaní potvrdila aj zástupkyňa žalovanej. Teda ak by nedošlo v pôvodnom konaní k právnomu posúdeniu, že žalobkyňa má plniť a teda vrátiť všetko čo jej bolo poskytnuté v zmysle zmluvy o úvere, titulom bezdôvodného obohatenia, ako následok právneho úkonu odstúpenia od zmluvy, musela by plniť nad rámec tzv. príslušenstvo vyplývajúce z neprijateľných zmluvných podmienok v neprospech spotrebiteľa. Súd mal za to, že spor vedený pod sp. zn. 7C/136/2011 zasiahol žalobkyni do súkromného a pracovného života. V uvedenom prípade teda došlo k situácii, že je potrebné poskytnutie ochrany vyššieho stupňa vo forme sankčného postihu odrádzajúceho prostriedku voči žalovanej, ktorá porušila spotrebiteľské práva žalobkyne a domáhala sa neoprávneného plnenia nad rámec plnenia na základe bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa bola teda povinná vrátiť iba plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia, teda iba sumu, ktorá jej bola poskytnutá zo strany žalovanej bez príslušenstva. Pri posudzovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. Žalovaná ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon vyžaduje. Napriek tomu žalovaným vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobkyňa ako spotrebiteľka ovplyvniť nemohla. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bol toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práva žalobkyne je suma 700,- Eur. Žalovaní v pôvodnom konaní boli traja a prisúdená suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľom. Súd mal za to, že ak by neexistovala ochrana spotrebiteľa v pôvodnom konaní a titul vrátenia peňazí ako bezdôvodné obohatenie bez príslušenstva, museli by zaplatiť v pôvodnom konaní žalovaní celú sumu a žalovaný by ju poškodil tým, že by ju vymáhal. Žalobkyňa bola vystavená právnej neistote a zo strany žalovaného jej bola poskytnutá vadná služba, pričom porušenie spotrebiteľských práv zodpovedá žalovaný. Ďalej uviedol, že v zmluve boli uvedené skresľujúce informácie pre poskytnutie celého úveru a vrátenia úveru aj s nákladmi. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho primerané vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak tá ujma tu je.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda netýkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že predmetný právny názor súdu považuje za nepodložený, pričom má za to, že pri jeho koncipovaní vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Nesporným faktom v tomto konaní je, že žalobkyňa poskytnutú sumu vo výške 18.140,47 Eur síce vrátila, avšak nie do dňa podania žaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/136/2011, pričom predmetné tvrdenie vyplýva jednak z výpisov z účtov, ako aj z bodu 12 rozsudku súdu prvej inštancie, teda je zrejmé, že k vráteniu sumy zo zmluvy dochádzalo v priebehu rokov 2006 až 2016, celkovo až do decembra 2016. Mal za to, že žalobu podal minimálne v časti dôvodne, t.j. žalobkyňa bola dôvodne stranou v konaní, čo vyplýva z toho faktu, že vrátila bezdôvodné obohatenie až v decembri 2016, t.j. vyše šesť rokov po odstúpení od zmluvy, čo následne súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že žalobu zamietol z dôvodu úhrady celkovej sumy. Ďalšou nemenej dôležitou skutočnosťou bolo, že v konaní o povolenie obnovy konania bol konštatovaný nedostatok na strane súdu. Ďalej mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na predmetný prípad aplikoval sice správnu právnu normu, ktorú správne vyložil, ale nesprávne aplikoval na predmetný prípad, pretože je toho názoru, že v predmetnej veci nie sú splnené podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia, nakoľko tu nie sú splnené všetky predpoklady, ktoré zakladajú právo na primerané finančné zadosťučinenie. Vo vzťahu k určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia mal za to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, nakoľko súd sa obmedzil len na strohé konštatovanie priznania, čím znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné

práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedeným konaním tak porušil aj povinnosť na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čím porušil povinnosť v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

12. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádza aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

13. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu

normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

16. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie v spojení s návrhom na obnovu konania, z dôvodu, že v pôvodnom konaní neboli aplikované ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si po zamietnutí žaloby žalovaného (v pôvodnom konaní) uplatnila aj nárok na primerané finančné zadostučinenie, za šikanózne a v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

17. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto predostrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu, ako to konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Je teda zrejme, že žalovaný v pôvodnom konaní požadoval od žalobkyne aj také plnenia z úveru, ktoré by mu nepatrili a v prípade, ak by žalovanému plnila, došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

18. K odvolacej námietke zaplatenia istiny úveru až v roku 2016, teda po začatí pôvodného konania (7C/136/2011) odvolací súd uvádza, že relevantnou skutočnosťou v konaní je to, že v tomto konaní bola uplatnená vyššia suma než istina poskytnutého úveru, a preto aj bola žaloba zamietnutá, nakoľko samotný žalobca v pôvodnom konaní procesne nereagoval na splatenie istiny 29.12.2016, pričom súd vo veci rozhodoval 23.01.2017. Ako vyplýva z petitu žaloby z 05.10.2010, kedy je nutné brať do úvahy aj príslušenstvo pohľadávky pri porovnaní s výškou plnenia žalobkyne, táto bola nepochybne úspešná na súde pri uplatňovaní porušenia svojho práva (sporná otázka odstúpenia od zmluvy) ako to vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu Prešov 24Co/109/2017 z 28.06.2018. Na základe tejto skutočnosti preto táto odvolacia námietka nie je dôvodná.

19. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadostučinenia odvolací súd poukazuje na to, že v pôvodnom konaní (pred obnovou konania) bola žalobkyňa spolu s ďalšími žalovanými zaviazaná na spoločné a nerozdielne uhradenie žalovanej sumy, ktorú žalobkyňa uhradila a preto po rovnomernom rozdelení uvedenej sumy medzi troch dlžníkov požadovala sumu 5.000,- Eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadostučinenia vo výške 700,- Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 700,- Eur ako vecne správny potvrdil (§ 387 C.s.p.).

21. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

22. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

23. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

24. Civilný sporový poriadok vo vzťahu k trovám konania upravuje dve skutkové podstaty. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C.s.p. (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je vhodným riešením to, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu (pozri aj Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 926 - 927).

25. Predmetom konania vo veci samej bol nárok žalobkyne na zaplatenie požadovanej sumy z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Pri podaní žaloby požadovala žalobkyňa zaplatenie sumy 5.000,- Eur, kde však po preskúmaní všetkých okolností prípadu považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 700,- Eur. Žalobkyňa tak bola podaním žaloby čo do základu úspešná, otázna bola len výška priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia, ktorého výška závisela práve od úvahy súdu.

26. Na základe vyššie uvedeného teda odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v treťom výroku týkajúceho sa trov konania rozhodol správne, keď žalobkyni priznal aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z dôvodu, že výška primeraného finančného zadostučinenia závisela od úvahy súdu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 C.s.p. v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s stanovením § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).